

Η αξία ενός βιβλίου βεβαίως και δεν κρίνεται από το θόρυβο που προκαλεί η κυκλοφορία του, ούτε ακόμη και από την εμπορική απήχυσή του, αλλά τα σχόλια που συνόδευσαν το νέο πόνημα του Κ. Σημίτη («Πολιτική για μια δημιουργική Ελλάδα 1996-2004» εκδόσεις «Πόλις») δείχνουν ότι η παρέμβαση του πρώην πρωθυπουργού δημιούργησε πολιτικό γεγονός.

Προς αξιολόγηση δεν είναι μόνο αυτά που λέει και για τα οποία υπάρχουν διαφορετικές προσεγγίσεις, δεν είναι αυτά που αποσιωπά (κενά, σκόπιμες παραλείψεις, έλλειμμα γενναιότητας του χρεώνουν σύντροφοί του), δεν είναι μόνο ο χρόνος που αποφασίζει να τα πει (η στιγμή εκδήλωσης μιας πρωτοβουλίας έχει τη σημασία της στην πολιτική, γιατί άλλες φορές παράγει ενθουσιασμό και άλλες εσωστρέφεια), είναι και η ποιότητα των αντιδράσεων.

Οσα επιθετικά (εξαιρούνται μερικοί με νηφάλιες αναφορές) προέρχονται από τη συντηρητική παράταξη πρέπει να τα θεωρήσουμε φυσιολογικά -πώς να ξεχάσουν οι άνθρωποι τις δύο ήττες που υπέστησαν απ' αυτόν που αποκαλούσαν χλευαστικά «ολίγιστο λογιστή των Βρυξελλών». Εκτός φυσικά από τα χολερικά.

Παράδειγμα πρώτο: Φλερτάρει με την ευτέλεια η άποψη του Μ. Εβερετ που προέτρεψε τον πρώην πρωθυπουργό να κάνει χαράκιρι για να ξεπλυθεί από την ντροπή που κουβαλάει. Οφείλουμε πάντως να θαυμάσουμε την επινοητικότητα του κ. Εβερετ σε ό,τι αφορά τις μεθόδους εξόντωσης του αντιπάλου. Η «καθαρήρια διέξοδος» που προτείνει σήμερα στον Κ. Σημίτη ο πρώην αρχηγός της Ν.Δ. και παρ' ολίγον (!!!) πρωθυπουργός της χώρας είναι καλύτερη και λιγότερο εξευτελιστική για το θύμα απ' αυτή που απαιτούσαν μερικοί βουλευτές της Ν.Δ. το βράδυ της κρίσης των Ιμίων,

όταν εν χορώ και σεληνιασμένοι κραύγαζαν «ο προδότης στο Γουδί», προσφερόμενοι προφανώς να στελεχώσουν το εκτελεστικό απόσπασμα.

Παράδειγμα δεύτερο: Είναι εξόχως «ευφυής» η σύλληψη του Γ. Βαρβιτσιώτη, που ανακάλυψε ποινικές (!) ευθύνες - χωρίς πάντως να ζητήσει την ποινική δίωξη (ναι, έδειξε τέτοια μεγαλοψυχία)- επειδή ο Κ. Σημίτης μίλησε ανοιχτά και καθαρά για τα Ιμια με συνέπεια να προδώ-

σει μυστικά του κράτους και των ένοπλων δυνάμεων στον εχθρό! Βεβαίως, αν ο κ. Σημίτης «ξεχνούσε» να αναφερθεί στο επίμαχο ζήτημα, θα εισέπραττε τις λοιδορίες των Νεοδημοκρατών, που θα τον εγκαλούσαν για ηθελημένη αλαλία λόγω «εσκεμμένης ενδοτικότητας». Εδώ έχουμε να κάνουμε είτε με συγγνωστή αφέλεια, είτε με παιγνιώδη διάθεση, είτε με κακόβουλο αντιπολιτευτικό σκέρτσο. Ο ευρωβουλευτής της Ν.Δ. και δόκιμος συγγραφέας εκτίθεται, όποιο κι αν ήταν το κίνητρό του.

Παράδειγμα τρίτο: Ο λαλίστατος επί παντός του επιστητού και μονίμως θυμωμένος με «το κράτος των Αθηνών», αλλά και με ό,τι κινείται έξω από το παλιομοδίτικο πλαίσιο αναφορών του, νομάρχης Θεσσαλονίκης (αλήθεια, με τόσες εμφανίσεις στην τηλεόραση αναρωτιέται κανείς πότε ασχολείται με τα προβλήματα του τόπου του) δήλωσε ότι δεν θα πιάσει το βιβλίο στα χέρια του, για να μην τα λερώσει. Είναι γνωστό από τις πράξεις του ότι μία από τις βασικές αρχές του είναι: «ορισμένα βιβλία βλέπουν σοβαρά την υγεία». Αλλωστε, κάτι ξέρει επ' αυτού ο Μ. Ανδρουλάκης.

Τα τρία αυτά παραδείγματα, που δεν είναι τα μόνα, αλλά σίγουρα είναι τα πιο κραυγαλέα, μαζί με τα αλήστου μνήμης «αρχιερέας της διαπλοκής» και «οικονομία τραβεστί» του πρωθυπουργού, είναι η συμβολή της συντηρητικής παράταξης σ' αυτό που περιγράφει ως «πολιτικό πολιτισμό», για την υπονόμευση του οποίου καταγγέλλει τον Γ. Παπανδρέου, επειδή ο τελευταίος δεν αποδοκίμασε (λάθος του) τους οπαδούς του, που φώναζαν στη Θεσπρωτία το κακόγουστο και χωρίς έρεισμα στην κοινή λογική σύνθημα «κάτω η χούντα του Καραμανλή».

Μπόλικη αχαριστία αλλά και κουτοπόνηρες απόψεις είχαμε και από το εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ. Αχαριστία, γιατί ορισμένοι δεν αναγνωρίζουν στον Κ. Σημίτη το επίτευγμά του, να δώσει δηλαδή οκτώ χρόνια «αβάντζο» σ' ένα κόμμα που παρέπαιε και το οποίο έπρεπε να ηττηθεί το 1996. Αν όμως έχανε το 1996 την εξουσία, οι περισσότεροι απ' αυτούς που σήμερα κορδακίζονται θα είχαν περάσει στην αφάνεια. Κουτοπόνηρες απόψεις, γιατί εκείνοι που κατηγορούν τον Κ. Σημίτη ως φυγόμαχο, επειδή δεν έκατσε να δώσει τη μάχη των εκλογών του 2004, θα τον σιχτίριζαν μετά τη συντριβή, με το σκεπτικό ότι κρατήθηκε γαντζωμένος στην καρέκλα του εμποδίζοντας έτσι τον Γ. Παπανδρέου να παλέψει για τη νίκη.

ανάδυση

Του **ΤΑΣΟΥ ΠΑΠΠΑ**

Ζόρια μπλε και πράσινα